

Mă simt agent rus... Puneți mâna pe mine!

Viorel
Patrichi

Nu am votat cu Diana Șoșoacă și nu am de gând. N-o urăsc pe Diana Șoșoacă și nici n-o admir pe Diana Șoșoacă. Deci nu mi-aș dori să înnoptez cu această doamnă ca să mă ascundă mai bine. Nu mă cearcă asemenea hârjoneli. Ea vrea să-și crească partidul ca o cloșcă și, de aceea, are frecvente manifestări oportuniste pe dos, comparativ cu ceilalți politrucii de pe la noi, care preferă oportunismul pe față. Nu am agreat niciodată pornirile ei spre Ambasada Federației Ruse ori de câte ori buldozeristul Valerii Kuzmin trage câte o... concluzie despre inferioritatea poporului român față de „poporul moldovinesc”. „Fii cloșcă!”, spunea Diana Iovanovici Șoșoacă într-un interviu acordat doamnei Anca Alexandrescu. Altă doamnă... „Mă duc la Ambasada Rusiei pentru că numai acolo mă invită”. Un nărod de gazetar (ce rost mai are numele?) a luat-o la întrebări pe doamna Ileana Vulpescu (și ce doamnă!...) pentru că publica în revista „România Mare”. „Eu public acolo pentru că nu mă publică nimeni în altă parte. Mă publicați dumneavoastră la „Adevărul”?”, a răspuns doamna Ileana Vulpescu.

Diana Iovanovici Șoșoacă cere ceea ce eu scriu din anul 2000: denunțarea acestui tratat ca pe „un act de trădare națională” (apud profesor Tiberiu Tudor) pentru că Ucraina nu respectă angajamentele proprii din acest document. Și am tot scris despre românii din nordul Bucovinei până când am aflat din presă că Serviciul de Securitate al Ucrainei m-a declarant „persona non grata” pe tot cuprinsul „Neatârnat”. Sigur, eu nu eram senator, eram doar un simplu gazetar care și-a luat totdeauna în serios dreptul la exprimare liberă. Senatoarea Diana Șoșoacă a supus spre dezbateră un proiect de lege în acest sens și bine a făcut. Corneliu Vadim Tudor, Gheorghe Funar nu au avut un asemenea demers. Iată de ce mă simt și eu agent rus... Puneți mâna pe mine! Puneți mâna pe noi pentru că suntem mulți: Ucraina trebuie să cedeze teritoriile invadate de Stalin și de Nikita Hrușciiov. Indiferent ce ar crede Moscova sau Washingtonul. Tratatul este un contract între două părți. Documentul precizează că, dacă una din părți încalcă prevederile, cealaltă parte are dreptul să denunțe tratatul. Poate să vină și mama lui Joe Biden, cu tot chibuțul lui Volodimir Zelenskii. Realitatea asta este: Ucraina încalcă grav prevederile articolului 13 din Tratatul „de bună vecinătate” privind drepturile

românilor rămași acolo și documentul trebuie denunțat. Din punct de vedere juridic, vom reveni astfel la situația de dinainte de 1997. Asta nu înseamnă că sărim mâine pe tancuri, cum exagerează scribii din oficiu. Aroganța Kievului de pe Canalul Bîstroe chiar a răsturnat paharul.

Și eu am candidat în 2.000 pentru un loc în Senatul României la Botoșani, din partea Partidului Național al Reîntregirii, condus de Mircea Druc, singurul partid pe care l-am acceptat fără rezerve în peste trei decenii. L-am înfruntat – vorba vine – pe tovarășul Octav Cozmâncă, piesa grea a lui Ion Iliescu din PSD, dar electoratul avea nevoie de țoștile lui Cozmâncă, nu de sărăcia mea. Și m-a bătut de la mare distanță. Dacă, prin absurd, aș fi intrat atunci în Parlament, asta și făceam: ceream denunțarea tratatului cu Ucraina fiindcă este un document mai umilitor decât sovromurile pentru România. Așa că eu mă simt „agent rus” încă de pe la 10 ani, când tata, un țăran cu trei clase, îmi povestea că a luptat la Cotu Donului pentru Basarabia.

Mai pe scurt, senatoarea Diana Iovanovici Șoșoacă, intrată în Parlament pe listele AUR, acum președinta formațiunii SOS România, a depus un proiect de lege, prin care cere „denunțarea Tratatului de bună vecinătate și cooperare dintre România și Ucraina”, ratificat prin Legea nr. 129/1997. Prin denunțarea Tratatului, ea solicită ca România să anexeze teritoriile aflate cândva în componența României interbelice, proces ce ar putea fi posibil nu numai printr-o declarație de război din partea României, așa cum au sărit „corecții politici” din baie, dar și printr-un proces la Haga.

„Legea pentru modificarea Legii nr. 129/1997 pentru ratificarea Tratatului cu privire la relațiile de bună vecinătate și cooperare dintre România și Ucraina” prevede: „Articolul unic se transformă în Art. 1. După Art. 1 se introduc următoarele articole:

Art. 2 – În temeiul art. 27 din Tratat, acesta va fi denunțat de partea română în anul 2027, cu respectarea termenului de încunoștiințare de cel puțin 1 an înainte de expirarea perioadei de valabilitate.

Art. 3 – România anexează teritoriile istorice care i-au aparținut, respectiv Nordul Bucovinei, Herța, Bugeacul (Cahul, Bolgrad, Ismail), Maramureșul istoric și Insula Șerpilor.

Art. 4 – După adoptarea prezentei legi și publicarea în Monitorul Oficial, vor fi notificate autoritățile competente, inclusiv ONU, pentru aducerea la îndeplinire a dispozițiilor legii”.

„Pornind de la Dreptul

natural și legitim al unității naționale și de la faptul că reunificarea națională este necesară din mai multe considerente – pentru reparație istorică, socială, morală și economică, dar și pentru interesele geostrategice ale României, mai ales în contextele invocate de NATO și UE – solicităm anexarea teritoriilor istorice ale României, respectiv Nordul Bucovinei, Herța, Bugeacul (Cahul, Bolgrad și Ismail), Maramureșul istoric și Insula Șerpilor, teritorii românești furate de URSS și deținute abuziv de Ucraina.

Prin acest demers, dorim să fie anulat cel mai mare act de trădare postdecembrist, respectiv Tratatul de bună vecinătate și cooperare dintre România și Ucraina, ratificat prin Legea nr. 129/1997, prin care s-a recunoscut Pactul Ribbentrop-Molotov. De asemenea, prin acest demers, dorim să recuperăm identitatea culturală, tradițiile, obiceiurile și religia populației românești, estimată la aproximativ 1 milion de români, inclusiv familii mixte.

Argumentul că prin semnarea acestui tratat se realizează integrarea țării noastre în NATO este fals, întrucât polonezii au aderat la NATO înaintea noastră, în 1999, fără să semneze vreun document de recunoaștere a Pactului Ribbentrop-Molotov”, susține senatoarea în expunerea de motive a proiectului. Ea vorbește și despre „disprețul și batjocura statului ucrainean față de statul român și cetățenii de etnie română, care trăiesc în teritoriile ocupate vremelnic, exprimat prin adoptarea Legii minorităților naționale în anul 2022”: „Reiterăm solicitarea de a ni se înapoia teritoriile deținute pe nedrept de către Ucraina, împreună cu cetățenii de etnie română: Nordul Bucovinei, Herța, Bugeacul (Cahul, Bolgrad și Ismail), Maramureșul istoric și Insula Șerpilor, teritorii românești furate de URSS și deținute abuziv de Ucraina”.

A sărit în sus de o dîrjă Oleg Nikolenko, purtătorul de cuvânt al MAE din Ucraina: „MAE al Ucrainei inițiază impunerea de sancțiuni împotriva Dianei Șoșoacă, o persoană care reprezintă o amenințare la adresa securității naționale. Senatorul Parlamentului României Diana Șoșoacă a inițiat un proiect de lege prin care se propune anexarea de către România a unei părți a regiunii de sud a Ucrainei. Prin acest demers, politicianul marginal încearcă să „recupereze identitatea culturală a populației românești”. Un exemplu clasic din cartea de metodică a revanșismului rus. Condamnăm ferm încercarea de a pune sub semnul întrebării integritatea teritorială a Ucrainei, de a submina spiritul de bună vecinătate dintre Ucraina și România”. Oleg și

că poate cere orice de la mamelucii care conduc la București. Cu chiu cu vai, Klaus Iohannis a văzut nedreptatea pe care i-a făcut-o României Ursula când ne-a acordat despăgubiri de zece ori mai mici decât Poloniei sau Bulgariei ca urmare a invaziei ruse din Ucraina. Greu, dar a ripostat, chiar dacă în ceasul a 12-lea.

Așa că Diana Șoșoacă a simțit că se regenerează: „Prin acest atac mârșav la adresa mea, Ucraina își dovedește caracterul de stat abuziv și fascist. Prin această amenințare pe care Ucraina o face la adresa mea, devin de fapt solidară cu minoritatea română din Ucraina care este tratată de Kiev tot ca o amenințare la adresa statului ucrainean”, a transmis senatoarea pe Facebook. „Fii cloșcă!”. Fă-l să creadă că poți să-i aperi, să-i protejezi. „Fii cloșcă!”.

„Cum își permite Ucraina să amenințe un senator al statului român pentru o propunere legislativă? De când decide Ucraina ce se întâmplă în Parlamentul României? Este România un stat ocupat de Ucraina și noi nu am aflat?”, a mai transmis senatoarea. Ea a mai transmis MAE ucrainean „să învețe istorie și diplomație și să citească atent prevederile Actului Final al Conferinței C.S.C.E. de la Helsinki, care admite posibilitatea modificării frontierelor pe căi pașnice, diplomatice”, susținând că a „deschis calea către negocieri pașnice și diplomatice privind granițele”, justificând că actul final al Conferinței pentru securitate și cooperare în Europa permite „acordul între state în ceea ce privește teritoriile și frontierele, adică negocierile în acest sens”.

Eu știu mai bine că nu este posibilă niciun fel de negociere cu Ucraina. Și că spiritul de la Helsinki a murit după dezmembrarea Iugoslaviei, care numai pașnică nu a fost. Să nu ne amăgim. La fel ca ungerii sau ca rușii, ucrainenii nu vor recunoaște de bună voie drepturile românilor.

Bine, bine, dar intervine „politologul Cristian Pîrvulescu” de la noul „Ștefan Gheorghiu”: „Este o propunere aberantă, ea nu este făcută decât ca să antreneze discuții absurde (...) Ucraina nu a ocupat teritoriile românești, teritoriile românești au fost ocupate de Uniunea Sovietică. Ele, în schimb, au fost recunoscute ca atare de tratate internaționale, multe. România nu poate și nu există nicio forță politică normală, care să încerce acest lucru. Pro-rușii care au intrat în Parlamentul României, care au intrat via anti-restricții și anti-pandemie, nu fac altceva decât să pună în pericol în mod real imaginea României. Vă dați seama că nu vor reuși să schimbe Tratatetele, ele nu

se pot schimba așa. În schimb, faptul că astfel de aberații pot să fie lansate din Parlamentul României fac rău României”. După mintea lui Pîrvulescu, România trebuie să suporte orice afront din partea Ucrainei. Profesorul susține că este „aberant” să mai amintim de teritoriile noastre invadate de Armata Roșie. Pentru cei care nu știu, marele profesor este cel care, alături de Călin Anton Costache Tăriceanu, a făcut tot posibilul să compromită ideea de vot uninominal în România. Și am ajuns așa la mâna mafiiilor din partide, în loc să urmărim modelul electoral german.

Chiar și fătucile de la Căpâlna de prin televiziunile comerciale au vorbit despre „propunerile halucinante” pentru reîntregirea națională. De ce ar trebui să fie „halucinant” să mai afirmi azi că, da, Hotinul, Cernăuțiul, Herța, Tighina, Soroca, Lăpușna, Cetatea Albă sunt ținuturi românești? Aceste fătuci au apărut după ultima ploaie și vor să impună reguli pentru istoria națională: ce e voie să scriem și ce e „halucinant”? Nu întâmplător, ca într-o comunitate trans, aceste fătuci vorbesc pe toate ecranele în felul următor: „jurnalista Anca”, „jurnalista Denisa”, „jurnalista Cătălina”, „jurnalista Marina”... Nu au curajul să afirme deschis măcar că sunt femei, iar nu ființe neutre. Asta e „halucinant”, să nu recunoști că ești femeie, că ești jurnalistă, profesoară, doctoriță, învățătoare... Asta e halucinant – să nu recunoști evidența, să nu recunoști că în nordul Bucovinei, în Herța, în sudul Basarabiei trăiesc peste un milion de români oprimați în fel și chip. Asta e halucinant!

Argumentele juridice ale Dianei Șoșoacă mi se par irefutabile. De ce nu fac acest lucru alde Ciolacu sau Ciucă, ca să ajungă „irefutabili” și ei? (...) Indiscutabil, Diana Șoșoacă are destule defecte, reacționează disproporționat de multe ori, nu are încă reflexe de politician, dar este bine pregătită juridic, ceea ce nu au adversarii ei. Să-i vedem pe pesediști și pe liberali cum vor vota ei ciopor contra proiectului Dianei Șoșoacă! Vor fi la fel de consecvenți ca atunci când au votat ca oile pentru actul de trădare națională, semnat de pârăiașul Adrian Severin și Emil Constantinescu, cel care a descălecat cu 15.000 de specialiști din leriho și pe care „l-a învins Securitatea”?

Diferența dintre „evreu”, „iudeu” și „jidani”...

Vasile I.
Zărnescu

În mai multe articole de-ale mele am precizat că noțiunea „jidani” este forma fonetică deformată, dar istorică și științifică, provenită din germanicul din „Das Jüden”. În limba română, foarte multe neologisme de origine academică latină care încep cu „j” sau care-l conțin pe „j” se pronunță ca atare, „j”: just, justiție, justițiar, justițiabil, justițalist, injust/ă; majest a t e / m a i e s t a t e ; majestuos/maiestuos. Sunetul semnificat de litera nemțească „ü” – redat în scrierile mai vechi și prin litera „y” – pronunțat prin diftongul „iu”, s-a aglutinat, prin eliminarea vocalei u, în sunetul „i”. Astfel că germanicul „Jüden” – care în germană se pronunță „iüden” – a dat în românește pe „jidani”, consemnat ca atare și în Dicționarul lui Lazăr Șăineanu, care era jidan și care nu se rușina de acest cuvânt.

De fapt, cuvântul „jidani” este adaptarea în limba română a cuvântului „Jüden”, care a fost preluat din celelalte limbi cu pronunție fonetică a scrierii din țările Europei Centrale și de Est – din Polonia, Cehoslovacia, Ungaria, Rusia etc. – de unde au venit jidani în Țările Române: Moldova, Transilvania și Muntenia. Diferențierea dintre „evreu” și „jidani” se face și lingvistic, la fel ca în limba română, inclusiv în alte limbi: în limba franceză, „evreu” = „hébreu”, unde sunele „v” a devenit „b”, de unde și „limba ebraică”, pentru „limba evreiască”, dar „jidani” = „juif”; în limba spaniolă, „evreu” = „hebreo”, dar „jidani” = „judío”; în limba rusă, „evreu” = „еврей”, dar „jidani” = „jid”, sufixat cu -ov (jidov, preluat și în limba română!); în limba italiană, „evreu” = „ebreo”; în limba engleză, „jidani” = „jew”; în limba germană, „jidani” = „Jüde”; etc. Așadar, în limbile engleză și germană, pentru „evreu” nici nu există, în uzul curent, varianta biblică și europeană „evreu”, „hébreu”/hebrew, ci doar „jidani” = jew, Jüde! Și aceasta, deoarece în Marea Britanie și Germania, fiind mai îndepărtate de Palestina, evreii autentici nu prea au ajuns, ci doar jidani, veniți din Europa de Est: din Rusia, Polonia (Galiția), Cehoslovacia (Boemia-Moravia), Ungaria și, firește, Germania, căci doar treceau Canalul Măneci.

Ceea ce este curios, dar și favorabil cercetării mele, fiind în consens cu cele pe care le susțin aici, este faptul că, dacă folosești motorul de căutare și de traducere Google, atunci când ceri traducerea în engleză și franceză a expresiei „Evrei de vânzare”, apar sintagmele „Hebrew for Sale” și „Hébreu à vendre”. Dar dacă ceri găsirea titlului „Yehuda Bauer Hebrew for Sale?” și „Yehuda Bauer

Hébreu à vendre?”, se afișează numai „Jews for sale?” by Yehuda Bauer” și, respectiv, „Juifs à vendre?: les négociations entre nazis et Juifs”. Cu alte cuvinte, și motorul Google, contemporan nouă și abia inventat – dar „cult în cap”, cum zice Marian Vanghelie, un veritabil self-made man al țiganilor – știe că Hitler a avut de vânzare nu evrei, ci jidani: nu a avut de vândut un milion de „Hebrews/Hébreus” pe zece mii de camioane, ci un milion de „Jews/Juifs” – din cele șase milioane pe care le exterminase, dar, care rămăseseră tot șase milioane, conform unei caricaturi care-l reprezintă pe Albert Einstein scăzând 3.000.000 din 6.000.000 și dându-i la rest tot... 6.000.000!

Desigur, în literatura de specialitate, apar sporadic și formele „hébreu”/hebrew, mai ales în denumirea unor ziare, cum voi arăta mai în continuare. În mod evident, prin forța lucrurilor, în literatura problemei – exprimată, îndeosebi, în limbile franceză și engleză, dar, de aici, prin inerție și mimetism, în alte limbi – s-a preluat forma proprie a cuvântului avută în conotația noțiunii germane, Das Jüden, adică „Jews/Juifs”, care, în limba română trebuie tradusă prin termenul general „iudei”, dar trebuie avută în vedere lecțiunea particulară redată prin grafia „jidani”, întrucât noțiunea generală și ambiguă de „iudei” îi desemnează atât pe „evrei”, cât și pe jidani. Ca atare, în textul cercetării mele, când a fost vorba de traducerea textelor din engleză sau franceză, noțiunile „Jews/Juifs” le-am tradus, în funcție de contextul istoric și geografic, prin „iudei”, îndeosebi când era vorba de evreii de până la anul 740, e.n. – când khazarii au devenit jidani, prin adoptarea subită, la ordinul lui Bulan, a religiei mozaice, cu rugămintea ca cititorul să facă această reservatio mentalis, anume că autorii străini nu fac distincția între „evrei” și jidani – deci îi consideră pe toți ca fiind iudei, tratându-i după forma cultului religios adoptat, iudaismul, și nu după neam, după matricea lor genetică, turco-mongolă și nu semită, adică după sânge, deși, conform paremiologiei românești, „sângele apă nu se face!”.

O altă dovadă istorică irefutabilă care atestă că jidani nu sunt evrei decât prin însușirea religiei mozaice este faptul că jidani nu au cunoscut niciodată limba „ebraică”. Jidani și-au format, în decursul secolelor de conviețuire cu popoarele europene pe care le-au păcălit să-i suporte, limba idiș, grafiată și idiș sau yidish: un amestec indistinct de cuvinte din limbile germană, polonă, rusă, „ucraïneană” (care ea însăși era o aglutinare de dialecte ale etniilor trăitoare pe teritoriul respectiv, denumit imprecis u kraina, însemnând „la margine”, unde se refugiau cei ce voiau să scape de

pedepsele consemnate de legile țărilor vecine sau de persecuția unor satrapi locali) etc.

Elocvent este că pe site-ul Wikipedia, unde este postat link-ul pentru „Yiddish language”, la începutul textului este pus avertismentul: „Not to be confused with Hebrew language!” „A nu se face confuzie cu limba ebraică”. Nu, nu facem această confuzie! Tocmai de aceea explicăm, pe în-delete, că jidani sunt una, iar „ebraicii”, „evreii” alta. Jidani din Europa (de la Atlantic până în Munții Urali și până dincolo de ei, în republica ex-sovietică Birobidjan, unde s-a încercat concentrarea jidanilor din vestul Uniunii Sovietice!) vorbesc limba idiș, care este o corcitură, ca și „cultura idiș”, ce conține elemente furate din limbile popoarelor principale pe care le-au parazitat – german, rus, polon, maghiar, ceh, lituanian etc. – și de unde au emigrat (au „aliat”) în Palestina, transformată în Israel. Dar aici, toți jidani, ca să fie cât mai repede și mai autentici transformați în „evrei”, sunt obligați să învețe rapid limba ebraică, pe care ei, jidani, întrucât sunt descendenții khazarilor, nu au știut-o niciodată, fiindcă nu erau evrei! Și deși este notoriu faptul că jidani nu cunosc limba ebraică și nu vorbesc decât limba idiș, nu i-a întreat nimeni pe jidani sau pe vreun lider de-al lor – de exemplu, pe impostorul Elie Wiesel, sau pe Șerban Leibovici: „De ce nu știi evreiește, dacă pretinzi că ești evrei?!”. Mai mult, așa cum recunoaște șef-rabinul Moses Rosen, Șerban Leibovici, jidanul comunist participant la Congresul Mondial Jidănesc, ținut la Montreux, în 1948, nu știa nici limba idiș: „Limba idiș, singura în care Șerban s-ar fi putut înfățișa, îi era cam necunoscută!” (cf. „Primejdii, încercări, miracole”, pag. 70). Conchidem, deci, că toți participanții jidanilor la acel congres vorbeau numai idiș ca limbă numitor-comun de comunicare; limba „ebraică” le era necunoscută aproape tuturor!

Totodată, sociologia limbii mai oferă un argument esențial dat de logica intrinsecă a limbii. Întrucât khazarii și-au însușit, prin directiva conducătorului, cultul iudaic, au fost numiți „iudei” – nu „evrei”. Dintre țările Europei, jidani au dus-o cel mai bine în Germania. Ca atare, limba germană a constituit unul dintre ingredientele de bază la formarea limbii idiș. De aceea s-a împământănit germanicul Das Jüden, iudei, care a luat forma jew/jews, cu derivatele sale, în arealul anglo-saxon și juif/juives în limba franceză, cu variantele sale în limbile neoromane, și care a devenit jidan/jidani în limba română, preluat, cum am relevat la început, din limbile popoarelor din Europa Centrală și de Est, de unde ne-au invadat jidani, începând de pe la anul 1830.

Dar forma „iudeu”, chiar dacă este pronunțată ca atare, este grafiată și „judeo-...” în unele cuvinte compuse: „judeo-bolșevic”, „judeo-maghiar”, „judeo-comunist” etc., dar este pronunțată în ambele variante, „judeo-bolșevic” sau „iudeo-bolșevic”, „judeo-comunist” sau „iudeo-comunist”.

Elocvent este și faptul esențial, pe care trebuie să-l știți și să îl rețineți: că „evreii” autentici, ziși de neam, sefarzii – numiți așa fiindcă în limba ebraică Spania era numită Sefard, și, de aceea, mai sunt numiți și sefardimi, care au fost foarte puțini în România și au rămas și mai puțini, fiindcă au fost excedați de jidani, de așchenazi – le poartă o ură deplină și definitivă jidanilor și nu vor să se amestece cu jidani nici sub pământ! Într-adevăr, în București, de exemplu, există trei cimitire „evreiești”: unul este cimitirul sefard, mai mic – lângă Cimitirul Bellu -, iar celelalte două, uriașe, sunt ale ashkenazilor: unul pe Bulevardul Ion Miha-lache (fost „1 Mai”) și altul pe Șoseaua Giurgiului. Dar și mai elocvente sunt aserțiunile făcute de reputatul psiholog american Kevin MacDonald, în formidabila sa carte „Influența evreilor în lume”: „Marea majoritate a jidanilor (Jews) din S.U.A. sunt jidani așchenazi”. Și încă: «Jidani au fost unici, ca grup american de imigranți, prin ostilitatea lor față de cultura creștină a Americii și prin eforturile lor agresive de a schimba această cultură”. După opinia lui Ford, din cartea sa, „Jidovul internațional”, Statele Unite importaseră, în decursul a patruzeci de ani, 3.500.000 de imigranți jidani cu un puternic simț al identității lor și vorbitori de idiș. În timpul unei foarte scurte etape, jidani au avut o influență imensă asupra societății americane, mai ales în ceea ce privește eforturile lor de a elimina expresiile creștine din viața publică, eforturi începute încă din 1899-1900, când au încercat să elimine cuvântul „creștin” din Proiectul de Legi al Virginiei: „Hotărârea jidanilor de a șterge din viața publică orice urmă a caracterului predominant creștin al S.U.A. este, în prezent, singura formă activă de intoleranță religioasă din țară»” (op. cit., pag. 68 – s.n., V.I.Z.).

Aici și în celelalte citate, indicii bibliografici notați la exponent aparțin textului din cartea lui MacDonald, nu textului meu, care, cum s-a văzut, sunt trecuți între paranteze drepte, în grafie normală.

Henry Ford și-a publicat studiile sale antijidănești în 1920; deci, cele patru decenii la care se referă sunt cuprinse în intervalul 1880-1920. Din cele 3,5 milioane de jidani imigrați în S.U.A. și numărați de către Ford trebuie să-i scădem pe cei vreo 300 și ceva de jidani care s-au întors în Rusia, împreună cu Leon Troțki, în calitate de „revoluționari de profesie”, și

care veniseră pentru a fi puși în funcții de conducere a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, formând nucleul dur al jidănimii acaparatoare a conducerii viitoarei U.R.S.S.!

Același comportament agresiv au manifestat jidani de când s-au infiltrat în România, ocupând și aici posturile de conducere, și la fel de agresiv procedează și acum, după „democrația” instalată în decembrie 1989. Presiunea făcută de jidani conduși de escrocul vama Marco Maximilian Katz – care a avut impertinența să înființeze un centru de monitorizare a presei românești pentru depistarea „antisemitismului” –, de către cei de la „Institutul” „național” „Elie Wiesel” – care ne denigrează pe banii noștri și, de aceea, trebuie denumit „antinațional” –, de către cei de la centrul altui impostor, tardiv-răposatul Simon Wiesenthal -, care, toți, au țipat la Academia Română și au cerut eliminarea cuvântului jidan din vocabular pentru că ar fi insultător pentru jidani, este absolut condamnată, iar concesiile făcute de Academia Română din cauza acestei presiuni sunt rușinoase, antinaționale și antiromânești. Ar trebui să-și schimbe numele în Academia jidovită din România. Aceleași presiuni intolerante și inadmisibile au comis aceleași stabilimente jidănești în cazul difuzării la TVR3 a unui străvechi colind românesc, categorisit ca „antisemit”.

De aceea, pentru a respecta adevărul istoric și pentru a-i respecta pe „evrei”, pe evrei (câți mai sunt ca număr, câți mai sunt „evrei” ca religie mozaică străveche și nu s-au jidănit, și ei, prin influența rabinilor jidani/așchenazi talmudiști, și câți mai sunt „evrei” ca genom, ca matrice genetică!) să-i denumim ca atare, evrei – sau, mai corect istoric și etimologic, iudei -, iar pe jidani, jidani. Cu o precizare: că, în limba română, cuvântul „jidov” – însemnând și „uriaș”, prin nu știu care etimologie – este mult străvechi românesc, spre deosebire de omonimul său omograf „jidov”, împrumutat de la ruși, care înseamnă jidan, care l-a dat și pe „jidovit”, cu sensul de „jidănit”...”

Când le vom da oare și locurile noastre de veci?... Pe cele de aici, pe cele istorice, de la ei, luându-ni-le deja abuziv...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu ar trebui să ne liniștescă faptul că sunt încă puțini... Un procent insignifiant față de cei ce ne-au tranzitat țara, nu-i așa?!... Pentru că esența nefirescului rezidă tocmai în faptul că această posibilitate a existat și există, fiind de-a dreptul anormal ca ucrainenii, ca refugiați (dar și ca noneuropeni), să poată achiziționa locuințe în România... Este anacronic față de însuși statutul lor de refugiați, de oameni aflați în grija Statului Român... Și este nedrept, revoltător și strigător la cer față de cetățenii români... Da, cei dați afară din case din cauza datoriilor, cei terorizați și izgoniți din locuințele lor de mafiele retrocedărilor, dar și față de miile de tineri care, fie nu au nici o posibilitate reală să-și achiziționeze o casă, fie s-au înrobit băncilor, fiind subjugăți unor factori „colaterali” (neseemnificativi, nu-i așa?!), nementionați ca atare la momentul accesării împrumuturilor, precum dobânzile instabile la orice „adiere” venită dinspre abuzul de a dispune și a dicta „rate de referință” al

tartorului nedreptăților bancar-ipotecare: BNR.

Iar achiziționarea de locuințe de către refugiați nu poate fi justificată nici prin analogii forțate, precum aceea că și românii cumpără case „afară”... Pentru că noi o facem ca membri ai Uniunii Europene!... Și nu din statutul de ajutoși ai unui stat mult prea primitiv... Nu din premiza de sprijin și protecție față de niște orori independente de noi... Și trebuie oare să aflăm că poate alți cetățeni ucrainenii, tot puțini, așa la început, să nu ne revoltăm, au cumpărat și terenuri în România, pentru a ajunge să ne întrebăm, să ne mai întrebăm, cum își va fi protejat Statul Român proprii cetățeni față de condiția fundamentală a oricărui sprijin umanitar: nepermiterea strămutării de populații străine pe teritoriul său?!... Pentru că orice refugiat adus în România trebuie să se supună unei condiții primare... Blocarea legală a oricărei posibilități de a cumpăra locuințe sau terenuri, în caz contrar fiind în fața unei speculări de oportunitate pe seama statului de acordat de un stat...

Sunt deja mult prea multe aspecte ale acestei ospitalități oferite de Statul

Român care au trecut de niște limite... A trecut mai bine de un an de sprijin, cu mult peste posibilitățile financiare reale ale țării noastre și cu mult peste limita de pericolitate a propriei stabilități... Inclusiv a riscului de a ajunge să ne împrumutăm noi, ca țară, pentru a onora un ajutor devenit aproape obligație... Una nu doar a prezentului, ci, mai grav, și a viitorului... Sau, de fapt, despre asta a fost vorba de la bun început?... Despre ștreanguri puse de gâtul nostru de proprii guvernanți în numele unor trădări și vânzări acoperite ca plăți ale acelor „îndreptări istorice” aberante punctate fără jenă pe site-urile oficiale și manipolatoare de la Kiev de un guvern ce plesnește în leapșa lipsei de demnitate a oficialilor noștri?...

A trecut așadar destul timp pentru a aduce în discuție problema rostului de a mai suporta noi cheltuielile legate de sprijinirea ucrainenilor... Mai ales când toate celelalte țări, cu mult mai puțin ofertante în acest ajutor umanitar față de noi, au impus de luni bune anumite limite... Fie au redus drastic cuantumul plăților acordate, fie au condiționat cazarea și

hrănirea în continuare a celor ajutoși de suportarea și de către aceștia a anumitor cheltuieli... Ba, unele țări au mers și mai departe, începând să se îndepărteze sau chiar să se delimiteze de acest „cocon” protector transformat deja într-o cutie a Pandorei... Or, noi ce mai așteptăm?... Răspunsul la întrebarea de câți „refugiați” au nevoie aceste posibile noi colectivități, atent dispersate teritorial, pentru a se constitui în minorități și a aprinde și ele jarul unor altor „focuri de veghe” anti-românească?...

Ce facem?!... Până unde vom duce acest efort deloc colateral al războiului altora?... Cât timp vom mai plăti facturi ce nu ne aparțin? Cât timp ne vom mai compromite demnitatea în fața gesturilor de sfidare venite din partea guvernanților țării pe ai căror cetățeni îi sprijinim?... Cam necondiționat, nu-i așa?!... Sau așa trebuia?... Noi le oferim cazare, locuri de muncă, siguranță și un început de bunăstare, în timp ce ei ne scot preoții și sfinții părinți din biserici, dar și morții din cimitire?... Ne batjocoresc licitând locurile de veci din cimitirele vechi din Cernăuți ce au aparținut populației istorice române

de acolo... Sau, de fapt, este vorba de o acțiune talmudică specifică noilor stăpânitori ai Ucrainei?...

Noi le-am întins o mână iar guvernanții au transformat-o în mână ce sădește singură semințele unor viitoare colonizări în România?... Și nu, nu contează numărul celor și-au cumpărat aici locuințe sau poate chiar terenuri... Nu contează nici numărul celor ce au locuri de muncă sigure, ba chiar cărți de muncă... Deși unde s-a mai pomenit ca un ajutor temporar să fie sigurantat pentru acești refugiați prin cărți de muncă ce vor disjunge poate pe viitor și obligația aceluiași stat de a le plăti pensii... Iar toate acestea în timp ce milioane de români nu au asigurări medicale, nu au un venit minim, luptându-se zilnic să-și păstreze poate chiar casele, vandalizate, puse la pământ, nu de suflul unor bombe, ci de mafiele ce merg mână în mână cu acest disprețuitor guvern...

Azi am cumpărat ceapă... faraonică!...

Viorel
Patrichi

Puteam să aleg din Carrefour: ceapă din Egipt sau ceapă din Franța, din Germania, iar dacă nu-mi plăcea niciuna, puteam să iau ceapă cu ochi oblici din Coreea de Sud. Am preferat o ceapă care semăna la culoare cu coroana lui Tutankhamon. Am luat decizia asta internaționalistă după ce am trecut prin Piața Obor, unde era „ceapă de Buzău”, mai turtită la capete și mai gustoasă. nouă lei kilogramul. L-am întrebat pe vânzător de ce o vinde mai scump decât ceapa din Egipt. „Păi asta-i ceapă românească, bre!” „Românească de unde?” „Dupe la Ciorogârla...” „E mai scump transportul de la Ciorogârla la București, decât drumul din Egipt?” „Nu, da-i românească, bre...”

Ei bine, la un cumpărător trăsnet ca mine, ține un asemenea argument, dar nu face doi bani pentru majoritatea cumpărătorilor care iau tot ce este mai ieftin.

Avem deci mai multe dileme: cumpărăm mărfuri mai ieftine sau produse românești? Să fie oare mai sănătoase produsele cele mai ieftine? Eu știu că nu. Putem să concurăm la tomate de seră cu

culturi și procesarea lor? Avem o productivitate suficient de ridicată ca să vindem mai ieftin decât Ungaria, Polonia, Germania, Franța? De cele mai multe ori – nu. Și atunci ce facem? Renunțăm la

conducători normali la trup și la minte? Eu cred că nu.

Nu avem înghețată pe bază de lapte! Toate pizzeriile folosesc un pseudo-cașcaval din ulei de palmier, iar laptele din fermele noastre se vinde cu

produselor contrafăcute în țară. ANSVSA se laudă că face controale peste controale la produsele din Ucraina, dar fermierii ne asigură că ANSVSA nu vrea să aibă laboratoare omologate pentru detectarea aflatoxinei, a grăsimilor hidrogenate, interzise prin lege, a pesticidelor și fungicidelor, a nitraților în exces. La fel ca în perioada interbelică, mafia importatorilor face legea și normele de aplicare pentru alimentația publică. Și dacă politicienii tot vor să ne teleporteze în trecutul îndepărtat, de ce se miră dacă vor apărea cămăși verzi cu centuri de piele? Dar vor striga ca din gură de șarpe de dudău: Presa e vinovată! Pentru că s-a lăsat controlată, iar noi știm că nu e bine să dai într-un câine străin că nu știi niciodată al cui este...

Și dacă tot avem noi atâtea dileme, și trileme, și cvadrupleme și... polileme, de ce să ne minunăm că ne îngropăm cu toții, cu tot cu fermieri?... Totuși, opțiunea este la noi!

pătlăgelele din Turcia, unde este căldură mai mare? Evident că nu. Putem să-i batem pe turci și pe greci la roșii în câmp? Categorie da. Și de ce nu trebuie să sprijinim mai mult asemenea

ferme? Avem o nevoie stringentă de apă pentru culturi, dar nu am scris un cuvânt despre irigații în PNRR, dar ne obsedează cum să creștem pensiile speciale. Și atunci, avem

1,40 lei. Și vine DELACO și se laudă pe la toate televiziunile: „Am făcut o mare brânză!” Absolut greșit! „O mare brânză” au făcut toate guvernele noastre, care permit de trei decenii intrarea